

Arrest

nr. 127 099 van 16 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 9 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DECROOCK loco advocaat S. MICHOLT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Chinese nationaliteit te bezitten, en een boeddhistische Tibetaan te zijn, geboren in dorp Trachey, gemeente Ngilha, Gangtop, Jomtha, provincie Chamdo. Op uw achtste ging u in het klooster Nam Dhak. U woonde er 8-9 jaar. Omdat er maar 43 of 45 monniken mochten zijn, en er meer dan 60 monniken waren in het klooster, had u geen toestemming om in het klooster te zijn. Daarom moest u, telkens de controleur kwam, uit het klooster gaan, om niet gevangengenomen te worden. U besloot naar Lhasa te gaan. U verbleef er een jaar en deed pelgrimstochten. Daarna, omdat u niet naar het klooster kon, verder wou studeren, en de Dalai Lama wou ontmoeten, besloot u naar India te vertrekken. U vertrok in 2001 naar Nepal, waar u in oktober 2001 6-7 dagen in het Reception Centre

bleef. Vandaar trok u naar India. Van eind oktober 2001 tot 2 januari 2002 ging u naar school in Dharamsala. U ontmoette er uw vriendin en besloot het leven buiten de school met haar verder te zetten. U bleef in Dharamsala wonen waar u op straat Tibetaanse gerechtjes verkocht en deed dit tot uw vertrek in 2012. U vertrok 19 augustus 2012 en reisde via Frankrijk naar België. U bent België binnengekomen op 19 augustus 2012 en hebt er de volgende dag asiel aangevraagd. U legt volgende documenten voor als staving van uw asioldossier: uw originele RC en originele green book, attest RC Nepal en Dharamsala, attest school in India, deel van green book van uw partner, deel van green book van uw zoon, geboorteakte van uw zoon, attest van de school van uw zoon en negen foto's van uzelf in India.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stel ik vast dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van vluchteling noch voor de status van subsidiaire bescherming.

U bent van Tibetaanse origine en beschikt, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde ten aanzien van de VRC.

Na uw vlucht uit de Volksrepubliek China in oktober 2001 heeft u van oktober 2001 tot augustus 2012 in India verbleven. Van eind oktober 2001 tot 2 januari 2002 ging u naar school in Dharamsala. U ontmoette er uw vriendin en besloot het leven buiten de school met haar verder te zetten. U bleef in Dharamsala wonen waar u op straat Tibetaanse gerechtjes verkocht en deed dit tot uw vertrek in 2012. Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit bent van een dergelijke RC.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u er geen permanente verblijfsvergunning hebt en u niet naar Tibet kan reizen. Er dient opgemerkt te worden dat u over een RC beschikte, wat weliswaar geen permanente geldigheidsduur heeft, maar wel steeds kan verlengd worden, zoals uit de documentatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in het dossier is gevoegd (zie COI p. 13) blijkt. Uzelf verklaarde eveneens dat u geen problemen had met de verlenging. U stelt eveneens dat u geen goede toekomst ziet in India en dat u uw zoon betere opleidingskansen wil geven. Dit zijn echter redenen van socio- economische aard die als dusdanig niet onder de Vluchtelingenconventie vallen. Bovendien blijkt uit de documentatie dat Tibetanen in India wel toegang tot onderwijs hebben en actief zijn in verschillende economische sectoren. Wat betreft problemen met de autoriteiten haalt u aan dat u soms extra geld moest betalen aan de politie voor uw zaken te kunnen blijven doen (CGVS p. 8-9). Dergelijke problemen, hoewel betreurenswaardig, zijn niet van die aard dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. U haalde derhalve geen elementen aan waaruit blijkt dat uw vertrek uit India zou zijn ingegeven door een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC.

U verklaarde dat u uw eigen IC aan de smokkelaar gaf om er een visum in te laten zetten, maar dat u uiteindelijk met een vals paspoort heeft gereisd en uw IC niet teruggekregen hebt. U hebt uw IC niet teruggevraagd omdat u er op het moment van vertrek niet aan dacht het terug te vragen. U zag het paspoort, en uw vertrek naar het buitenland was voor u belangrijker dan uw IC. U hebt ook nooit een kopie gemaakt, zelfs niet toen u uw IC aan een voor u onbekende smokkelaar moest geven (CGVS p. 7). Dat u zulk belangrijk document niet zou terugvragen van de smokkelaar, terwijl het uw eigen document betreft, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indiase overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. Gelet op uw niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen te verhullen. Daargelaten de vaststelling dat het twijfelachtig is dat u uw IC, gelet op het belang van dit document, zomaar aan de smokkelaar zou afgeven, dient voorts opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen die hun IC (in het buitenland) verloren hebben, contact kunnen opnemen met de Indiase ambassade teneinde het verlies van hun IC te melden en eventueel een duplicaat te verkrijgen. Gevraagd waarom u na aankomst in België geen stappen ondernomen heeft om een nieuw IC te bekomen, verklaart u dat u niet weet wat u met uw IC moet doen, dat voor u enkel uw green book belangrijk is (CGVS p. 9). U beweert ook dat u niet weet waarvoor u de IC moet gebruiken en zelfs dat u geen specifieke reden had om het aan te vragen (CGVS p. 7). Dat u zoiets niet zou weten, na zo'n lang verblijf in India, is niet aannemelijk. Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Wat betreft de overige door u neergelegde documenten, zijnde uw originele RC en originele green book, attest RC Nepal en Dharamsala, attest school in India, deel van green book van uw partner, deel van green book van uw zoon, geboorteakte van uw zoon, attest van de school van uw zoon en negen foto's van uzelf in India merkt het CGVS op dat deze geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststellingen. Ze dienen slechts als bewijs inzake uw identiteit, opleiding, relatie en zoon, hetgeen het CGVS hier ook niet betwist.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, van het beginsel van rechtszekerheid, van het gelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en

van de materiële motiveringsplicht. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 3 EVRM, van het non-refoulementbeginsel, van artikel 33 (1) van de Vluchtelingenconventie en van artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing van 10 december 1984. In een derde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. In een vierde middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van richtlijn 2004/83/EG, van de motiveringsplicht alsook van artikel 3 EVRM.

Verzoeker verzoekt de Raad een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde dat Hof te vragen wat precies verstaan wordt onder de term 'voldoende bescherming' zoals gestipuleerd in artikel 26 j. 27 van richtlijn 2005/85/EG.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 35 stukken.

Verweerder voegt bij zijn verweernota de volgende rapporten: COI Focus "*China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India*", d.d. 11 maart 2014'; COI Focus "*China/India/Tibet, Non-refoulement in India volgens een rapport van de "Schweizerische Flüchtlingshilfe"*", d.d. 29 januari 2014; het UNHCR-advies '*Summary Conclusions on the Concept of 'Effective Protection in the context of Secondary Movements of Refugees and Asylum-Seekers'*' d.d. februari 2003; 'COI Focus China/India, *De nationaliteitsbepaling van Tibetanen in India*', d.d. 25 maart 2014; 'COI Focus China, *De vrees van Tibetanen bij terugkeer naar China*', d.d. 25 maart 2014. Bij aanvullende nota d.d. 11 juni 2014 voegt verweerder de volgende actualisatie toe: 'COI Focus China - *Bepalen van het risico op vervolging voor Tibetanen bij terugkeer uit het buitenland*', d.d. 19 mei 2014.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens zijn land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar hij de laatste jaren voor zijn vertrek verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn verzoekschrift betwist verzoeker dat India voor hem een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoeker mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat hij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.3.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Uit de documenten die door verzoeker in de loop van zijn asielpcedure werden neergelegd (origineel identiteitsdocument uitgereikt door de Indiase overheid (RC)), blijkt dat hij in India in het bezit was van een periodiek verlengbare verblijfsvergunning. Verzoeker verklaarde India te hebben verlaten met gebruik van een vals paspoort en zijn eigen originele reisdocument (IC) aan een 'smokkelaar' te hebben afgegeven (gehoorverslag p. 7). Op basis van dit illegale vertrek en het feit dat hij niet langer in het bezit is van zijn reisdocumenten betwist verzoeker de stelling dat hij opnieuw toegang zou kunnen verwerven tot India.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan de nota van verweerder blijkt dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor hem onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten. Hij levert weliswaar kritiek op de informatie van de commissaris-generaal, doch laat anderzijds zelf na met enig objectief stuk aan te tonen dat het bekomen van een geldig reisdocument voor hem onmogelijk zou zijn, te meer daar uit de door hem neergelegde documenten (RC) onmiskenbaar is gebleken dat hij over een onbeperkt verlengbaar verblijfsrecht in India beschikte. Verzoeker meent uit de informatie van de commissaris-generaal af te leiden dat Tibetanen die zich zonder IC en NORI-stempel in het buitenland bevinden *"al zeker niet meer toegelaten worden om het Indisch grondgebied opnieuw te betreden"*, doch gaat eraan voorbij dat in datzelfde document duidelijk wordt gesteld dat de Indiase overheid aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC aanraden om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p 21-22). Verzoeker meent nog dat uit datzelfde document af te leiden dat er *"geen garantie"* is dat Tibetanen zonder IC zullen kunnen terugkeren, doch uit lezing van voormeld document blijkt dat deze stelling slechts opgaat voor personen die zich bewust onttrekken aan de administratieve verplichting om, alvorens op het vliegtuig naar India te stappen, hun papieren in orde te brengen bij het Indiase consulaat. Dezelfde informatie vermeldt nog dat het aanvragen van een terugkeervisum een administratieve formaliteit betreft die geen problemen oplevert. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift twee documenten waarmee hij meent aan te tonen dat de mogelijkheid tot het verkrijgen van duplicaten van een IC in het Indiase consulaat te Brussel louter theoretisch is (stukken 29 en 30). Nog daargelaten dat verzoeker in deze stukken niet wordt betrokken en het louter om fotokopieën gaat waaraan alleen al om deze reden geen bewijswaarde kan worden gehecht bevestigen deze documenten dat twee personen en een begeleider zich hebben aangeboden op de ambassade in Brussel. Uit deze documenten blijkt geenszins dat de ambassade onwillig zou zijn de nodige duplicaten of documenten af te leveren. Deze documenten vermogen dan ook geenszins afbreuk te doen aan de informatie van de commissaris-generaal, die onder meer is gestoeld op rechtstreekse communicatie tussen het Indiase consulaat te Brussel en CEDOCA. Verzoekers betoog volgens hetwelke dat de commissaris-generaal had moeten nagaan of er overnameakkoorden bestonden met India kan te dezen niet dienstig worden aangebracht aangezien een gedwongen verwijdering hier niet aan de orde is.

Na raadpleging van deze stukken blijken het slechts fotokopieën te betreffen, waaraan omwille van het manipuleerbare karakter in deze evenwel geen enkele bewijswaarde kan worden verleend.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoekers bewering illegaal te hebben gereisd en niet langer in het bezit te zijn van zijn reisdocument (IC), merkt de Raad op dat verzoeker in elk geval over de mogelijkheid beschikt om opnieuw toegang te verkrijgen tot India, indien hij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.3.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In zijn verzoekschrift betoogt verzoeker dat India geen lid is van de Vluchtelingenconventie en dat het verblijfsrecht van Tibetanen

aldaar slechts periodiek is, zonder dat er enige wettelijke garantie bestaat op verlenging. Verzoeker meent daarom dat het statuut van Tibetanen slechts een *“informeel statuut”* betreft dat niet aan de voorwaarden voldoet van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet, noch in de zin van de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG. Verzoeker wijst er te dezen op dat hij Tibet pas verlaten heeft in 2001, waardoor hij niet onder het statuut valt van *“Temporary Refugee”* en zijn RC jaarlijks moet verlengen. Verzoeker merkt op dat voor een verlenging dezelfde documenten nodig zijn als bij de initiële aanvraag en meent dat personen die de RC hebben laten verstrijken in de praktijk er niet in slagen om hem opnieuw te verlengen waardoor zij *de facto* zonder recht op verblijf zitten.

Uit de informatie toegevoegd aan de nota van verweerder, blijkt evenwel dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen in India een formaliteit betreft die *“gemakkelijk”* verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Het verblijfsrecht is aldus zonder enige voorwaarde verlengbaar, tenminste indien de betrokkene zelf de nodige administratieve stappen daartoe onderneemt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. Verzoeker meent in zijn verzoekschrift weliswaar dat personen die de geldigheid van de RC hebben laten verstrijken er in de praktijk niet meer in slagen om hem te laten verlengen, doch dit is een blote bewering die door geen enkel stuk wordt gestaafd en die evenmin blijkt uit het rapport van de Zwitserse NGO waarnaar verzoeker verwijst (stuk 5). De procedure van verlenging verloopt vlot, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden en *“dat alle leden van de grote Tibetaanse gemeenschap in en rond Dharamsala inderdaad jaarlijks hun RC gaan laten verlengen op het lokale politiecommissariaat en dat dit routineus en gesmeerd verloopt (...) Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden”*. Bovendien kan *“wie nalaat zijn RC tijdig te laten vernieuwen mogelijk officiële waarschuwingen en boetes”* krijgen maar ook *“De CTA voorziet in ieder geval bijstand voor alle Tibetanen die moeilijkheden zouden ervaren bij hun registratie of “RC renewal”*. Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA stevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt. Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf (COI Focus, *China-India, De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p. 14-15). Verzoeker slaagt er in zijn verzoekschrift niet in om met enig stuk aan te tonen dat personen in zijn situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer, heropname of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft verzoekers opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker *“anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement”*. Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming. Uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt verder dat India, bovenop de wettelijke verblijfstatus die dat land aan Tibetanen biedt, bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de *‘Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees’* te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als ‘gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor deportatie opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er evenmin in om een concreet voorbeeld aan te halen waarbij een legaal verblijvende Tibetaan door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat

land. Verzoeker merkt weliswaar op dat in één bepaald geval een repatriëring werd bevolen, hetgeen hij wenst te staven met stuk 26 bijgevoegd bij zijn verzoekschrift, doch na lezing van het betreffende krantenartikel blijkt dat de betrokkene administratiefrechtelijk in de fout was gegaan doordat hij had nagelaten zijn RC te laten verlengen. Hij werd hiervoor veroordeeld tot een gevangenisstraf en deportatie en zou tegen dit laatste luik een beroep hebben ingediend. Hieruit blijkt geenszins dat de Indiase autoriteiten zouden zijn overgegaan tot effectieve repatriëring. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift nog op dat *“India zijn beleid elk moment kan wijzigen al naar gelang hoeveel diplomatieke druk China uitoefent”* en verwijst daartoe naar een stuk van een pro-Tibetaanse organisatie (stuk 27). Deze stelling kan geen afbreuk doen aan het voorgaande, gezien ze niet afkomstig is van een objectieve bron, een hypothetisch scenario voor ogen houdt en voorbij gaat aan de hoger beschreven grondwettelijke garanties tegen refoulement die door het Indiase Hoogerechtshof zijn genomen.

In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift van oordeel is dat het temporeel toepassingsgebied artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, dat werd ingevoerd door de wet van 8 mei 2013 en in werking trad op 1 september 2013, van die aard is dat het enkel gevolgen kan hebben voor de toekomst en bijgevolg niet kan worden toegepast op de asielaanvraag van verzoeker die dateert van 20 augustus 2012, stelt de Raad vast dat artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet geen overgangsbepalingen voorziet voor zaken die reeds hangende zijn op het moment van haar inwerkingtreding. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkings sfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkings sfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708). Het doet dus niet ter zake dat de asielaanvraag van verzoeker dateert van vóór de inwerkingtreding van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, gelet op de onmiddellijke toepasselijkheid van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de vreemdelingenwet, waarbij die bepaling werd ingevoerd. Bijgevolg kon artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen *in casu* wel degelijk worden toegepast. Het gelijkheidsbeginsel werd aldus niet geschonden.

Uit dit alles blijkt dat verzoeker, bij terugkeer naar India, over een wettelijke en in de praktijk duurzame verblijfsstatus kan beschikken indien hij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, en dat hij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulement-beginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoeker biedt aan de voorwaarden voor ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. De vraag van verzoeker om dienaangaande een prejudiciële vraag te richten aan het EHV is overbodig, gezien uit de feiten van de zaak en het actuele verblijfsrechtelijke stelsel in India, beschreven in de objectieve informatie toegevoegd aan de verweernota, afdoende blijkt dat aan de voorwaarden vervat in de artikelen 26 en 27 van richtlijn 2005/85/EG is voldaan. Hoe verzoekers verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen (stukken 6, 7 en 34) *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige IC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoeker bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

2.3.3. Betreffende verzoekers vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van zijn eerste land van asiel, India.

Verzoeker verklaarde India te hebben verlaten omdat hij er niet over een permanente verblijfsvergunning kon beschikken en niet via India terug kon keren naar Tibet. Uit de hoger weergegeven objectieve informatie, toegevoegd aan de verweernota, blijkt evenwel afdoende dat verzoeker in India kan beschikken over een verblijfsvergunning die onbepaald en zonder enige voorwaarde verlengbaar is. Verzoekers wens om terug te keren naar Tibet betreft een motief dat geen verband houdt met de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch met de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker verklaarde ook nog geen goede toekomstkansen te zien in India en beter onderwijs te wensen voor zijn zoon, doch dit betreffen louter socio-economische motieven die als dusdanig evenmin enig verband houden met bovenvermelde criteria. Verzoeker stelde tenslotte dat hij problemen had met de Indiase autoriteiten, met name doordat hij aan de politie smeergeld moest betalen. De Raad merkt op dat dit gegeven, voor zover al geloofwaardig, op zich niet oploopt tot wat onder ‘vervolging’ of ‘ernstige schade’ wordt verstaan in de artikelen 48/3 en 48/4 van de

vreemdelingenwet, waardoor dit gegeven op zich evenmin aanleiding kan geven tot de toekenning van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus.

In zijn verzoekschrift meent verzoeker bijkomend dat Tibetanen in India het slachtoffer zijn van *“alomtegenwoordige discriminatie”*. Wat betreft deze stelling blijkt uit de informatie die verweerder bij zijn nota voegt daartegen dat *“Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen”* en dat Tibetanen er *“vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)”*, terwijl er *“geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht”* (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 11 maart 2014, p.26-27-28). In zijn verzoekschrift brengt verzoeker geen objectieve argumenten aan die vermogen afbreuk te doen aan deze vaststellingen. Verzoeker wijst op het feit dat Tibetanen minder rechten hebben dan Indiase staatsburgers, doch na lezing van de documentatie die hij daartoe bijbrengt blijkt het te gaan om verschillen in rechten tussen Indiase staatsburgers en elke legaal verblijvende buitenlander, waarmee aldus de Tibetaanse gemeenschap op zich niet wordt gevisieerd. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie of het verwerven van onroerend goed in naakte eigendom) maakt immers geen ‘vervolging’ uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Wat betreft discriminatoire gevoelens en racisme jegens de Tibetanen bij andere Indiase bevolkingsgroepen, hetgeen verzoeker wenst te staven met de stukken 9, 10, 28, 31 en 32 gevoegd bij zijn verzoekschrift, merkt de Raad op dat verzoeker dit motief niet uit eigen beweging aan de commissaris-generaal kenbaar maakte, hetgeen de ernst ervan ondermijnt. Daarenboven blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat er geen informatie bekend is die aangeeft dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot politie en gerecht (*ibid.* p. 26), waardoor vaststaat dat Tibetanen voor eventuele daden van discriminatie kunnen rekenen op de bescherming van hun eerste land van asiel.

2.3.4. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar zijn eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat hij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. (*cf.* HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend veertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER